

man tidligere har set Lynslag og hørt Lørdenskrald. Vi have ganske vist tidligere set og hørt Saadant; men det er ikke fra den Side, hvortil vi høre, at det er kommet. Det ærede Medlem skulde blive med at antyde Sligt, indtil han faae Noget af den Slags. Jeg vilde ønske det ærede Medlem, at han kunde sige sig ligesaa fri for Lynslag og Lørdenskrald, som Flertallet kan det. — Det var dette, jeg fandt det nødvendigt paa Flertallets Vegne at udtale overfor det ærede Medlem. Jeg skal nu tillade mig paa Flertallets Vegne at foreslaa det ærede Thing en motiveret Dagsorden, som jeg herved har den Ære at overlevere den høitærede Formand.

Formanden: Denne Paastand lyder saaledes:

„Efterat Justitsministeren har erkjendt, at Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober forrige Aar, hvorved et af nogle Socialister paatænkt offentligt Møde paa Nørrefælled blev forbudt, er rigtig gjengiven i den af Udvalget afgivne foreløbige Betænkning, og efterat Ministeren tillige har udtalt, at det kun er saare Lidet, han til Sagens nyere Belysning kan meddele Udvalget, og at han ikke kan gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for hans Billigelse af de paaflagede Handlinger, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen, idet det udtaler sin Anerkjendelse af Udvalgets Flertals Fremgangsmaade“.

Forhandlingen dreier sig nu herom; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Jeg stylder med Hensyn til det første Punkt at sige, at jeg derom maa afvente den ærede Ministers Erklæring; thi efterat jeg i Dag har læst Tidenden igjennem, ser jeg, at han ikke har erkjendt, at Skrivelsen med Politidirektørens Forbud af 31te Oktober er rigtig gjengiven, men derom vil den ærede Minister jo kunne erklære sig paa Stedet, da den staar aftrykt i vor foreløbige Betænkning. Jeg nærer i Overigt ingen Tvivl om, at den ærede Minister vil have forfikkret sig om, hvorvidt virkelig denne Skrivelse er rigtig gjengiven, og jeg har tillige den Ære, at den ærede Minister, dersom han havde fundet, at dette ikke er Tilfældet, ikke vilde have undladt at sætte os i Rundskab derom under den Del af Forhandlingerne, der fandt Sted iforgaars. Jeg kunde derfor ønske, at den ærede Minister vilde yttre sig over, hvorvidt denne Skrivelse, der jo ikke er kommen til Udvalget fra Justitsministeren, er rigtig gjengiven. Forsaaavidt den høitagtede Minister skulde erklære, at den ikke er det, er Affattelsen af Dagsordenen en saadan, at dette Punkt uden Skade kan gaa ud. Jeg vil derfor afvente, om den ærede Minister er i Stand til og vil erklære sig over, om Flertallets Gjengivelse af denne Skrivelse i den foreløbige Betænkning er rigtig.

Minestad: Jeg vil bede den høitærede Formand om endnu engang at meddele os Dagsordenens Ordlyd.

Formanden: Jeg skal om saa Dieblikke gjøre det; den ærede Minister har den nu til Gjenensyn.

Minestad: Den ærede Ordfører begyndte før med den Bemærkning, at det jo ikke var saa overmaade rigtig, om han havde havt Ret til at betegne min Optreden her paa den ene eller den anden Maade. Det har han Ret i; det er ikke af nogen stor Vigtighed for Thinget. Derimod tør jeg vel nok sige, at det er af Vigtighed for mig. Den ærede Ordfører feilede imidlertid aldeles, naar han paastod, at jeg paa en urigtig Maade havde gjengivet, hvad han havde sagt angaaende Mindretallets Stilling til Flertallet. Hans Paastand er overmaade langt fra at være rigtig; det er jo, som han selv sagde, saa helbigt, at vi have hans Foredrag liggende trykt for os, og deri staar: „Der er nu det Fællese mellem disse 3 Mindretal, at de i det Væsentlige erklære sig fuldstændig enige med Flertallet; forsaavidt er Udvalget ganske enigt“. Det var disse Ord af den ærede Ordfører, som jeg gjorde til Udgangspunkt for min Paastand, og den ærede Ordfører vil altsaa se, at jeg ingenlunde har været uberettiget, som han sagde, til at sige, at han havde brugt disse Ord, da de staa i Rigsdagstidenden. Den ærede Ordfører mente i Overigt, da han kom tilbage til mit forrige Foredrag, at der ikke i, hvad jeg havde fremsørt, var nogen Grund for Udvalget til at gaa den af mig paa-pegede Vej og henvende sig til Ministeren og tale med ham om Sagen; thi han mente, at der ikke var et Medlem, der kunde læse eller forstaa Dansk, der vilde kunne have faaet Andet ud af Ministerens Skrivelse end det, han havde faaet ud af den, og da den ærede Formand hertil bemærkede, at man vistnok maatte gaa ud fra, at de fleste Medlemmer (Stemmer: Alle Medlemmer) — ja, alle Medlemmer forstaa Dansk, svarede den ærede Ordfører, at det var han ogsaa gaaet ud fra. I saa Fald maa imidlertid den ærede Ordfører, saavidt jeg kan indse, enten benegte, at jeg er Medlem af dette Thing, eller ogsaa maa han benegte, at jeg har forstaaet Ministerens Skrivelse paa den Maade, jeg har erklæret at have forstaaet den. Hvisken af Delene den ærede Ordfører vil vælge, maa jeg ganske overlade til ham; men sikkert er det, forekommer det mig, at den Omstændighed, at et Medlem af Udvalget har erklæret, at han har opfattet Ministerens Skrivelse paa en anden Maade, for Udvalget burde have afgivet tilstrækkelig Grund og Opfordring til enten at spørge Ministeren ad, eller til i alt Fald ikke at forbigaa den sædvanlige Fremgangsmaade at tilfille Ministeren Udvalgets Betænkning. Naar jeg før sagde, at det ærede